Які питання стоять перед дивізійною конвенцією залізнодорожників

ЧИ МОЖЕ АМЕРИКАНСЬКА ФЕДЕРАЦІЯ ПРАЦІ РОЗВЯЗАТИ ЦІ ПИТАННЯ.

Піврічна конвенція 4 дивізії залізничого департаменту АФП відбудеться у Вінніпегу в місяці червні. Вона відбудеться в часі гострої внутрішньої кризи в канадійській економіці, в якій рільництво нарівні з індустрією доходять до критичної глибини 1921-23 р.р. Між робітниками ця кріза відбивається в формі масового безробіття, частинної праці і обниження життєвого рівня. Між фармерським населенням вона відбивається в крайних злиднях, морґеджевих форкложурах, які примушують сотні фармерів покидати фарми та йти до міст збільшувати ряди безробітних і, зі своїм поняттям про приватну власність, приймати таку заробітну плату, яка є далека від теперішнього життєвого рівня.

Дивізійна конвенція в квітні 1928 р. відбувалася в часі, коли капіталістична продукція побила всякий попередній рекорд так в скількости випродукуваних товарів, як і в зисках, і коли кожний був під впливом "просперитi". Чисті доходи в 1927-28 роках сіпіарської і сіенарської компаній перевищив всі попередні рекорди. Компанія Сіенар зарекордувала чистий дохід в 58 мільйонів доларів, який розділено між її шеровцями. Шапові робітники дали інструкції своїм делеґатам з 4 дивізії, що підвишка заробітньої плати є на часі і щоб вони зачали переговори за введення її в життя.

Дивізійна екзекутива противилася негайним переговорам в цій справі аж до того часу, доки арбітраційна рада, яка тоді розбірала справу плати шапових робітників Чесапік і Огайо залізниць, не винесе своїх рішень. Коли те рішення, типічне для всяких арбітраційних рад, було винесене **проти підвишки плати,** дивізійна екзекутива вжила того рішення у своїх спробах вбити домагання шапових робітників Канади. Коли ж арбітраційна рада, яка розглядала справу підвишки заробітньої плати для шапових робітників залізниці Ню Йорк Сентрал заявилася за маленькою підвишкою для згаданих робітників, тоді дивізійна екзекутива відновила справу переговорів з Рейлвей Асосіейшен оф Кенада, і на першого травня, якраз тринацять місяців по конвенції, канадійські шапові робітники дістали підвишку, яка виносила трохи більше, як третю часть тої підвишки, що вони домагалися. Ця підвишка увійшла в життя в тім часі, коли кріза в канадійськім капіталізмі ставала очевидною.

КОРОТКОТРИВАЛЕ "ПРОСПЕРИТІ".

Ця підвишка заробітньої плати, яка мала вказувати на частину "просперитi" шапових робітників, була короткотривала. Три місяці пізніше, базуючись на недороді збіжжя, покликано до Монтреалу районний комітет, щоб передискутувати з ним справу повороту до зниження коштів оперування. Результатом цих нарад трейд-юнійних бюрократів і залізничих урядників було те, що в місяці жовтні наступило масове звільнювання шапових робітників і тисячі з них зістали віддалені від праці. Сіенарська залізниця через введення в життя скандального "Бі енд О" пляну і через признаний тим самим АФП, запевняла своїх робітників, що цей плян буде тим чинником, що "стабілізуватиме" заняття. Коли ж інтереси шеровців стали загрожені крізою, сотки сіенарських шапових робітників опинилися в рядах безробітних. В часі "просперитi" і капіталістичного накопичування зисків, штаб робітників в шапах і на залізницях сіпіарської і сіенарської компаній значно збільшився. Цих нових робітників залізничої індустрії насильно втягнено в шапові цехові відділи під претекстом "охорони". Кожний робітник так допущений до шапового цехового відділу в сіенарських шапах, під дивізійною юрисдикцією, став дійсним "кооператором" на підставі визнання АФП Залізнодорожним Товариством. Та при кінці 1929 року його "кооперація" зійшла цілковито на пси і охорона, яку давала йому дивізійна екзекутива, обмежилася на сентиментальних висловах "симпатії". До цього загального хору висловлення "симпатії" прилучилася вся дрібна буржуазія.

ПРОГРАМА ФЕЙКЕРІВ І СОЦІЯЛ-ФАШІСТІВ.

В цьому періоді трейд-юнійна бюрократія на спілку із залізнодорожними урядниками старалися перевести цілий ряд хитрих плянів, обчисленних на те, щоб ще міцніше привязати шапових робітників до воза капіталістичної продукції і більших зисків. Видача сіенаром бондів на суму $60,000,000, з яких $5,000,000 відложено для закупна робітниками, як "заохоти до щадження", була вихвалювана трейд-юнійними фейкерами попід самі небеса. Існувало переконання, що заохочування шапових робітників купувати ці бонди зможе зацементувати ті діри в "Бі енд О" пляні, які остаточно не вспіли переконати їх про його безсторонність і справедливість. Впарі з цим йде медична клініка і інші хитрі пляни, при помочі яких є надія зміцнити "маєткове поняття" шапового робітника і тимсамим звести до мінімум можливість бунту проти визиску.

Плян примусової юнійної асекурації, що його придумав Меті Вол і бюрократія з Американської Федерації Праці, зістав також заведений у відділах шапових цехів 4 дивізії. Наперекір фактові, що секції шапових робітників відкинули його величезною більшістю, напір трейд-юнійних фейкерів відносно цеї справи є дуже замітний і вони не жалують зі своєї сторони ні часу ні грошей, щоб переконати рядових членів, що така асекурація є "здорова і конструктивна". На конвенціях шапових робітників в Злучених Державах допускається на плятформу "талановитих" асекураційних аґентів і вони говорять про користь юнійної групової асекурації з таким запалом, що делеґати прямо слухають їх з запертим віддихом. Тут знову бюрократи стараються викувати нове звено для ланцуха, який має звязати шапових робітників. Періодичне зменшення членів, яке є неминучим наслідком факту, що робітники зачинають застановлятися над зрадою фейкерів і їхнього цілковитого піддання капіталістам, примушує трейд-юнійних урядників шукати інших способів, щоб затримати свої позиції і загнати цілі льокалі до примусової асекурації — є фактом, який може зробити аґентів приватних асекураційних компаній зеленими зі злости. Недавне викриття хабарницьких тенденцій лідерів Ґренд Ладжу бойлрмейкерс є тільки одним ізольованим до казом в цій справі. Окрім того, коли трейд-юніоніст дасться злапати в сітку фінансового капіталу, його здібність боротися матеріяльно слабшає і тому то фейкери стараються осідлати його примусовою асекурацією.

ВІД РЕФОРМІЗМУ ДО ФАШІЗМУ.

Період між конвенціями не був тільки періодом, який фейкери використовували на винахід фінансового і ідеольоґічного сілця, в яке мали попадати шапові робітники. Опозиція до подлих і на розбиття юній обчислених метод дивізійної екзекутиви, як також і головної екзекутиви, заманіфестувала себе в деяких місцевостях і примусила цих фейкерів вийти на верх. Тим способом опозиція здемаскувала їх перед очима рядових членів і показала їм всю цю реакцію в її правдивім світлі, як аґентів панської кляси. Діяльність головної екзекутиви Бродергуд Рейлвей Кармен оф Америка в справі відібрання чартеру едмонтонському льокалеві ч. 448 і зреорґанізування згаданого льокалю на тій основі, що виключено боєвих членів, які противилися реакційній політиці, а опісля віддалення Сіенаром з роботи т. Лейкмена, є тільки ознакою, як далеко ці соціял-фашісти йдуть в своїй вірній службі панській клясі. Лейкмен був завжди великим ворогом реакціонерів і боровся за справу шапових робітників на багатьох конвенціях. Окрім того він постійно був в щоденній боротьбі робітників. Сіенар пробував кілька разів позбутися його; випадок з Корбетом, членом так званого Джойнт Протектив Борду, який домагався, щоб Лейкмена відтягнути з "кооперативного комітету", бо він, Лейкмен, був таких поглядів, які були шкідливі для сіенарських шеровців; відомий лист МекКена з Бродергуд Рейлвей Кармен оф Америка, адресований до льокалю ч. 448, який потверджував акцію фейкера Корбета і який домагався від льокалю, щоб він заявив, "в якім човні вони пливуть", з Брацтвом чи з Москвою, — також помогли вивести на фронт правдивий характер цих розбивачів юній і доказали, що нема нічого такого, чого ці фейкери не сповнили б, щоб виконати домагання Залізнодорожного Товариства Канади.

Ця подла робота, якої жертвою впав т. Лейкмен, є тими трицятьма срібняками, що їх ці бюрократи одержали за виконання своєї служби і за визнання їхньої юнії. Та цим "визнанням" вони будуть тішитися так довго, як довго вспіють вони вбити всяку опозицію до капіталістичної раціоналізації і надмірних зисків. Даремно надіятися на те, що цей тип трейд-юнійного провідництва зможе будьколи вибороти для шапових робітників таке визнання, в якому будуть міститися овочі боротьби робітничої кляси. Все, що вони можуть надіятися вибороти, це кілька окрушин, які їм кине зі стола Залізнодорожне Товариство Канади на тих услівях, що вони і надалі будуть тримати робітників в підданстві і на найвищім степені їхньої продуктивної здібности.

СИМПАТІЯ ДЛЯ БЕЗРОБІТНИХ.

Коли тисячі шапових робітників зістали викинені на смітник ради капіталістичної раціоналізації і зростаючої експльоатації; коли обіцянки сіенарської компанії про "стабілізацію заняття" на підставі "Бі енд О" пляну зістали розбиті на кусники масовим безробіттям; коли соціял-реформісти пробували у Вінніпегу і інших місцевостях тримати шапових робітників окремо від загальної маси безробітних, — ні дивізійна екзекутива, ні головні урядники, ні фейкери шапових трейд-юній, не кивнули навіть пальцем в обороні життєвого рівня безробітних шаповиків. Ціла їхня робота обмежувалася на висловлюванні "симпатій", або на принагідній колекті для нещасних робітників, зведених до стану крайної нужди, перед якою вони прирекли їх "боронити".

Наперекір історичній лекції, яку сотки шапових робітників на залізниці Сіенара перенесли на своїй шкірі з огляду на посилення визиску при помочі "Бі енд О" пляну; урядники Систем Федерейшин Коміті знову плазують перед Сіпіаром з своєю "офертою" завести цей плян в системі Сіпіара без огляду на те, що така сама попередня "оферта" була Сіпіаром відкинена, бо він полягає на свою власну систему досконалої експльоатації, яка помагає йому витягнути з робітника як найбільше продуктивної енерґії, як найменшим коштом. Все ж таки такі невдачі не стримують цих плазунів, що готові кожної хвилі віддати рядових членів в горло капіталістичних жорен.

Їхні спроби ізолювати безробітних шаповиків від решти безробітних мас, при помочі висловлювань симпатій, рівняються їхнім спробам завести сіпіарських шапових робітників в пастку "Бі енд О" пляні і таким способом вгноїти ґрунт під своє довше панування. З одної сторони вони пробують ків в пастку "Бі енд О" пляну плян, щоб і надалі поневолювати шапових робітників і зробити трейд-юнії звичайною частиною капіталістичної досконалости, а з другої сторони вони висловлюють свої слабі сентіменти для безробітних шаповиків, яких вони самі помогли викинути на вулицю.

ЧИ МОЖНА УСПІШНО СТРІНУТИ ЦІ ПИТАННЯ.

Шапові робітники застановляються над тим, чи можна минулорічні питання, які так глибоко вілися в життєвий рівень робітників, успішно стрінути такою програмою, яка так ясно характеризувала провідників 4 дивізії? Кожний шаповий робітник, який має хоч одну унцію робітничої чести, відповість, що ні. Але під нагайкою економічного страху і психольоґії, що каже йому надіятися на роботу, він все таки не перестає надіятися на "краще". Рівночасно трейд-юнійні бюрократичні урядники на спілку з дивізійною екзекутивою і з Залізнодоржним Товариством Канади будуть користати з тої надії і брати за неї готівку та й собі надіятися, що та частина людей, яка вдоволяється бути власником самих надій, не так скоро освідомиться і забажає повної платні за свою працю. Та помимо цеї небезпеки шапові робітники мусять збудитися з летарґічного сну і вийти з програмою таких домагань, які відповідають потребам так безробітних, як тих, що працюють. Кожний шаповий цеховий льокаль мусить дати інструкції свойому делеґатові, щоб він попирав:

Безумовне приняття до праці всіх нагнаних членів 448 льокалю Бродергуд Рейлвей Кармен оф Америка і невідкличну заяву проти розбиття юній через виключення з неї членів.

Повне відкинення апарату "Бі енд О" в сіенарській системі.

Безплатну державну асекурацію від безробіття, якою мають заряджувати вибрані комітети з трейд-юній і з Товариства Безробітних.

Сімгодинний день і пятьденний тиждень праці з платнею щонайменше $30 на тиждень для всіх робітників.

Індустріяльну юнію всіх залізнодорожних робітників, яка була-б вільна від реакційних впливів Амстердаму і Вашинґтону і яка була-б орґанізована для безпощадної боротьби проти експльоатації; проти всяких форм клясової співпраці; за повалення капіталізму і його трійливих аґенцій, і за встановлення індустріяльної юнії всіх залізнодорожних робітників, злучених з робітниками других індустрій через "Воркерс Юниті Ліґ оф Кенада", орґанізованої на безпощадній боротьбі проти капіталізму і на інтересах робітників. Вільної від реакційного впливу Вашинґтону і Амстердаму, юнії, яка має за ціль остаточне повалення капіталізму і заведення робітничо-фармерської влади, яка піде до своєї мети під прапором Профінтерну.

Воркерс Юниті Ліґ оф Кенада.

ДОБРИЙ ПАТРІОТ.

Арештували і до вязниці у Львові приставили Вол. Могильницького, директора "Повітової Каси задаткової й Щадничої" в Щирці. Поки що вираховано, що в касі недостає 150,000 золотих. В. Могильницький впхався до дирекції ще перед війною. По війні дібрав собі до дирекції таких людей, що міг господарити безконтрольно і тим завів касу на край руїни.

ЕРІХ МАРІА РЕМАРК

На західньому фронті без змін

Переклав з німецької мови Ж. Бургардт.

В цему числі "Укр. Роб. Вістей" починаємо містити розкричану по цілому світі й переложену вже на ріжні мови книжку німецького жовніра Е. М. Ремарка "На західньому фронті без змін", книжку, що на ній, як каже в передмові К. Радек, "капіталістичні видавництва заробляють мільйони", на яку "мільйони учасників війни гаряче відгукнулися", в якій німецька комуністична преса, признаючи "революціонізоване значіння картин", каже авторові: "мерців оплакуєш, живих не кличеш"—отже починаємо містити книжку, прочитавши яку "пролетарська свідомість по свойому прийме картину війни, що її так переконливо змалював Ремарк".

Книжку цю читається з захопленням й вона в кожного робітника чи фармера викличе тільки огиду до війни, до тих страшних жертв, що їх війна забрала, до тих тяжких мук, що вона людству спричинила. Але перед тим, як друкувати цю книжку, ми містимо передмову до неї К. Радека. Прочитавши цю передмову—кожний читач нашої ґазети сприйматиме змальовані в книжці картини війни зі свого пролетарського боку й ще раз переконається, що війна, яку міжнародній імперіялізм знову готує людству, є страшне лихо, яке треба поборювати всіми силами.

ПЕРЕДМОВА.

Вогневою бурею пройшла війна над світом. Річки заліза линули на землю, зрили її від Месопотамії до Бельгії, від узбережжя Північного моря до Тихого океану. Загинув добрий десяток мільйонів людей, десятки мільйонів стали каліками... Навіщо? Чому?

Робітничі маси Радянського Союзу відповіли на це питання поваленням царату й буржуазії. Мільйони робітників у Европі намагалися піти слідом за ними, знімаючи повстання, бунтуючи проти призвідників війни.

"Війни більш ніколи не буде", — кричали дрібнобуржуазні пацифісти. "Треба знищити капіталізм, щоб більше ніколи не було війни", — відповідали революційні робітники. Дрібнобуржуазний пацифізм, проповідуваний перед війною від маленької купки ідеалістів, тепер охопив собою мільйонні маси дрібної буржуазії капіталістичних країн. Не зважаючи на властиві їй націоналістичні тенденції, основна маса дрібної буржуазії втомилася від війни, її поняв жах кривавої різанини. До 1914 року вона вірила, що перемоги поліпшать її становище, розгорнуть перед нею нові перспективи. Тепер же, з досвіду останньої світової війни, вона зрозуміла, чи, у всякім разі, відчула що вона — тільки одна із жертв війни.

Тимчасом велика імперіялістична буржуазія, підготовуючи нову війну, начебто тиана до неї стародавнім фатумом, вимахує білим прапором миру, розпинається в коханні до миру, утворює в Лідзі Націй церкву світової брехні, присягається в Келоґовім пакті кривоклятьбою миру. "Пацифістська" політика імперіялістів є маскування, уступка настроям і почуттям дрібної буржуазії, що надто яскраво позначаються в сучасній німецькій літературі про війну. Тут криється одна з причин величезного успіху таких романів, як "Пригоди бравого салдата Шаєчка" Гашека, "Справа сержанта Ґріші" Цвайґа, "Війна" Райна, "Салдат Зурен" Врінґа й, нарешті, "На західнім фронті без змін" Ремарка.

Всі ці книжки мають багато спільного. Вони відбивають жах дрібної буржуазії супроти війни й її нездатність правильно висвітлити причини й суть війни. Міщук дивиться на капіталістичний лад, як на якийсь велетенський гемонський казан. Він не розуміє всієї тонкої системи імперіялізму. Війна є діючий імперіялізм. Її орґанізували, за допомогою коронованих блазнів і недоумкуватих дипльоматів, трести, картелі й банки. Дрібнобуржуазна думка не має сили позирнути в таємниці залізних шаф некоронованих королів світу. Вона не має змоги покласти руку на серце капіталістичного ладу й силою биття цього серця виміряти наближення катастрофи. Ці люди ввійшли в війну сліпими, і кров, що залляла їхні очі, не дала сили їхньому зорові. Мистецтво дрібної буржуазії неспроможне змалювати картини виникнення війни. Відповіді на запитання за призвідників війни в мистецтві не дано. На це запитання зможе відповісти тільки література, що шукатиме правди в документах дипльоматичних канцелярій.

Війна була війною техніки. Змалювати її картину — це змалювати обличчя капіталістичного ладу від бавовняних плянтацій до заводів сталевого тресту, битлгемської сталевої картелі, заводів Вікерса та Армстронґа, Шнайдера — Крезо, Крупа й Скоди. Війна ця була війною величезних орґанізацій, орґанізацій переселення народів, що перед ними блідніють переселення гунів і готів. Дрібнобуржуазна думка не могла усвідомити значіння цих історичних подій. Ця війна була війною гасел, війною отруєння мільйонів хашище патріотичної брехні.

Ніколи барани не описували, як їх женуть на чикаґські різниці.

Не спромагаючись навіть заходитися коло висвітлення причин і сенсу війни, дрібнобуржуазна література спробувала тільки дати відбиток тієї величезної бурі в шкляниці води людської долі, Гашек дає її в описі пригод чеського Санчо-Пансо, Цвайґ розповідає, як розмолото маленьку піщинку — руського полоненого — жорнами війни, Врінґ обнижує військову тему до буденного сірого рівня, Ремарк розповідає про долю маленького загону ґімназистів, що їх погнав на війну шкільний учитель своїм закликом до їхньої патріотичної чести.

Кожний із зазначених письменників на свій кшталт одсвічує цей маленький шматочок історичної траґедії. Гашек — громадянин боґемия, напіванархіст, що ненавидить австрійську бюрократію та мілітаризм, — дав невмирущу карикатуру війни. Цвайґ бачив війну очима туманного інтелігента, що з вікна штабу крізь сьози дивиться на людські муки. У нього не вистачило сили дивитися на людину — гарматне мясо, у нього вистачило тільки нервів, щоб показати, як колесує людину військова, бюрократична машина. Вище за їх обох стоїть Ремарк, що повів свій загін просто в огонь. Ремарк дає незабутні картини бою, картини життя звичайних салдатів у шанцях, у запіллі, на "відпочинку", у військовому шпиталі, картини, як вони внутрішньо вичерпані й нездатні говорити про свої страждання вертли до матерів на відпочинок. Читаєш його книжку стискаючи кулаки й почуваючи, як корчі підкочуються до горла, і гаряча, кривава зненависть — до серця.

У цьому невмирущa заслуга Ремарка. Книжка його являє собою найкраще з того, що написано про імперіялістичну війну. Щоправда Ремарк стоїть на межі своєї дрібнобуржуазної творчости. Зненависть до війни, що її у нас викликає книжка, збудила світова різанина в мільйонах. У сотен тисяч ця зненависть кувала нову свідомість. В колишній Росії вона вилилася в переможну пролетарську революцію, в Німеччині спричинилася до до паралїжу військової махини та до банкроцтва старого режіму, вона спричинилася до повстання німецької фльоти, що піднесла червоний прапор революції. У Франції ще пятнацятого року Анрі Барбюс почув серед темної ночі в шанцях імя Лібкнехта, сімнацятого року дрібнобуржуазний радикал Пенлеве розстрілював уже тисячі повсталих на фронті салдатів. Цю зненависть, що без неї не було-б післявоєнної революційної боротьби, не почував і не вбачав Ремарк. Для нього війна була фатум, що проти нього не бунтують. Його герої, що позалишалися живими, вернули з війни якісь спустошені, не знаючи, що робити, з чого жити. Сам Ремарк десять років носив у своєму серці кошмар війни. Він визволивсь з цього кошмару, написавши книжку про людські страждання під цю війну, і зажив всесвітньої слави.

На книжці капіталістичні видавництва заробляють мільйони, мільйони ввійдуть в оборот капіталістичного виробництва й обігу, що породить нову війну, щоб новий Ремарк описав колись знову, як перетиралися на порох по млинах нової війни мільйони людей.

Мільйони учасників війни гаряче відгукнулися на книжку Ремарка. Чимало з-посеред них заявили прилюдно: ця книжка про наше життя, вона примусила нас ще раз пережити всі жахи війни й визволила нас з невимовного страждання.

Комуністична преса в Німеччині, признаючи революційне значіння картин, що їх змалював Ремарк, сказала йому правду: а проте, Ремарку, ти радив своїх товаришів, що гниють по полях Франції, бо ти не кличеш до бою проти тих, що погнали їх на смерть. **Мерців оплакуєш, живих не кличеш!**

Пролетарська свідомість по-свойому сприйме картину війни, що її так переконливо змалював Ремарк. Вона покаже молоді цю картину не для того, щоб казати, яка війна жахлива, а для того, щоб сказати: треба знищити капіталістичний лад, що зроджує війну за-ради зиску.

К. РАДЕК.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ!

ЧИТАЙТЕ І РОЗПОВСЮДНЮЙТЕ ТАКІ ЧАСОПИСИ Й ЖУРНАЛИ:

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ" одинокий український робітничий часопис в Канаді, виходить три рази на тиждень. Передплата: $4.00 на рік, $2.00 на півроку.

"ФАРМЕРСЬКЕ ЖИТТЯ" одинокий дійсно фармерський український часопис в Канаді, що боронить інтереси працюючого фармерства. Передплата: $2.00 на рік, $1.00 на півроку.

"РОБІТНИЦЯ" одинокий журнал в українській мові для працюючого жіноцтва, виходить два рази на місяць. Передплата: $1.50 на рік, 80 центів на півроку.

"СВІТ МОЛОДІ" одинокий журнал в українській мові для української роб.-фарм. молоді, виходить раз на місяць Передплата лише 50 центів на рік.

Передплату на повищі часописи й журнали посилайте або на імя кожного часопису вокрема, або на імя й адресу:

WORKERS AND FARMERS PUBLISHING ASS'N, Ltd.
Cor. Pritchard & McGregor Sts.
Winnipeg, Man.

Відновляйте передплату на "Укр. Роб. Вісти"!

Не забувайте про пресовий фонд одинокої української робітничої ґазети в Канаді!